

יום שני בשבוע, היום העשירי למלחמה, השעה היתה 4.00 אחרי הצהריים כאשר גדעון המ"פ אסף אותנו לתדריך. מטוסי הסקייהוק חלפו בזוגות בטיסה נמוכה, זוג אחרי זוג ולא הותירו בליבנו את הספק, הקרב שלנו מתחיל. המשימה, פריצה בסביבות מרכז האגם המר, עליה צפונה בציר לקסיקון ופניה מזרחה לעבר ציר טרטור לשם התחברות עם כוחותינו, וחזרה באותו ציר לעבר הצליחה. נאמר לנו על קיום תעלות משני צידי הכביש ומספר רב של חיילים מצריים.

4.30, מסיימים במהירות לנקות את הנשק מכינים את הרימונים ויוצאים לשטח הכינוס. אני נוהג את הטנק של מ"מ 1 - מוזס. כמכונאי, הכל חדש עבורי, תדריך הקרב, ההערכות, עוצמה כזו של שריון שנוסכת בך הרגשת בטחון בכל נשמחך. בעשרת הימים הקודמים הספקתי מזמן להכנס לאוירה, ללמוד את כל אותם דברים ששיריונאי ותיק כבר מיומן בהם, הספקתי להרגיש פגיעה ישירה של "שמל" וכעת הרגשתי עצמי מוכן לבצע את כל שידרש.

השעה 6.00 בערב, החושך ירד ואנו מתחילים לנוע, הגענו לציר לקסיקון כאשר הפלוגה שלנו מובילה ובראשה המגד, הטנק של גדעון פרס זחלים וגדעון עבר לטנק שלנו והתוחחן פינה את מקומו. התחלנו בחנועה איטית, לכל אורך הדרך מאיץ גדעון בסמגד אך זה מסרב להאיץ ומחכה לשאר הפלוגה. ברגע מסוים אמר לי גדעון לעקוף את הסמגד ואנו פורצים במהירות מקסימלית קדימה, גדעון קרא בקשר לשאר הפלוגה אך איש לא ענה לו, וכשאנו ממשיכים, אש איומה התחילה לפול עלינו. גדעון הגיע לצומת אך לא מצא אותה, איש לא ענה לו לשאלתו איפה הצומת, התחלנו לנסוע הלך וחזור, אש בלתי פוסקת ניתנה עלינו, לפתע הרגשתי שאין לי שליטה על ההגה, הטנק סטה לצד שמאל של הדרך והתחפר עמוק באדמה, קיבלנו פגיעה ישירה בזחל ובמיכלי הדלק, חמישה איש קפצו מתוך הטנק כולם שלמים (יותר מאוחר הסתבר לי שאספנו "טרמפיסט" מהטנק הטבוע ליד הגשר). אינני יודע מאיפה ומתי הגיח פתאום טנק מכיוון צפון, ממש באותה שניה שנפגענו, גדעון קפץ עליו ונעלם איתו. נשארנו ארבעתנו, שכובים על הקרקע, חשך מוחלט, נוחנים לכדורים ולפגזים לחלוף מעל הראשים, לא עברו שניות ספורות ונשמעה התפוצצות אדירה, הטנק התחיל להתלקח. בעוד אני שומע את הדי התפוצצויות, אני מביט שמאלה ואומר למוזס "תראה מה קורה כאן" - משמאלנו עוד T-62 וברדיוס של 15 מ' מהמקום בו אנו שוכבים עומדים מיצריים ומריעים בצעקות לפגיעה המדויקת שלהם. מוזס מציע להתחמק מהשטח, מביטים שמאלה והתמונה זהה. לא עברה דקה ומסתבר לנו שאנו מוקפים במעגל של חיילים מצריים.

השעה 9.00 בערב, הירח עדיין לא עלה, לא ברור לי אם הם רואים אותנו או לא, הקרקע שטוחה כשולחן ואנו נצמדים אליה בכל כוחנו, מוזס ואני מחליפים דעות מה לעשות, ולהחליץ מהמקום אי אפשר, לחכות לצנחנים שאמורים היו לבוא מסוכן שכן עד אז הירח יעלה והערבים יגלו אותנו ובכלל מי ערב לנו שהצנחנים לא ירו בנו. המסקנה ברורה, אין כל דרך להחליץ.

חיכינו, אולי יופיע איזה טנק, לא עוברות דקות ונשמע טנק מתקרב מדרום, מוזס מתקרב בזחילה לכיוון הכביש בכוונה לעצור אותו, כארבעים מטר מאיתנו מקבל הטנק פגיעה ישירה, ואם לנו היה זמן לקפוץ אזי להם גם שניות אלה לא היו, כעת טנקים עולים בלהבות. אנו מוקפים, מכל עבר יורים, פגזים, כדורים טילים. ערבי אחד מתקרב ומגלה את שמואל הסען קשר, שמואל מחסל עליו מחסנית לא ברור מה קורה לערבי, אך אותנו מגלים ומתחילים לצלוף עלינו, הגעתי בזחילה לתלולית עפר ולחשתי לאחריים להתקרב ולהסתתר (למרות שגובהה היה לא יותר מ-30 ס"מ), המצב נואש, הראשים בתוך הקרקע, בזרועותי אני מרים אדמה אולי זה יעזור במשהו, הסרבל מקשה לשכב וחוחך את הבשר בין הרגליים, אני מרים את הראש ומבחין בשני מיצרים רצים לעברנו תוך כדי ירי צרורות מהקלצ'ניקוב, הם נעמדים כ-2 מטר מאיתנו ואני שומע אותם אומרים "עיר פאידן", (הרימו ידיים), החרומתי על בירכי, הרמתי את העוזי ולחצתי על ההדק, העוזי לא ירה, מוזס מתרומם גם הוא על בירכיו, הכל מתבצע תוך חלקיקי שניה, גם בעוזי שלו יש מעצור, התנועות מתרחשות במהירות, אני שולף רימון אחד מהשניים שנמצאים בחגור ומשליך אותי לעברם, כמוני עושה גם עזריאל (הטרמפיסט), אלא שהוא השליך אותו קרוב מדי, התפוצצות, שני הערבים נעלמו, שמואל הסען קשר נפצע, מוזס חובש אותו ואנו מסתלקים מהמקום.

לא הספקנו עדיין להתאושש והנה הבחנו בזלדה שעמדה ליד הטנק שלנו, הזלדה עולה באש וביין שני הכלים הבוערים עומד טנק שרוף וחרוך שאיננו בוער, ארבעה אנשים ואני ביניהם נמצאים בין שלושה כלים שרופים בוערים, ואחד חרוך, בליבו של מארב מיצרי; מכיוון הזלדה והטנק נשמעות צעקות קורעות לב, לעזרה. עזריאל (הטרמפיסט) מציע לעלות על הטנק השרוף ולנסות לצאת איתו, הצעה מטורפת כשלעצמה שכן כל כלי שנכנס למארב עד כה לא יצא ממנו, אבל כיוון שזו הברירה היחידה שנותרה החלטתי נחושה, לזחול לעבר הטנק ולראות מה ניתן לעזור לאנשים שנמצאים בו או לידו זה עדיין לא היה ברור. התקרבונו בזחילה לעבר הטנק גוררים אחרינו את שמואל שניפצע בידו, ככל שאנו מתקרבים מתברר שאותם חיילים נמצאים בידיהם של הערבים שהיו מטריסספורים מאיתנו, לא הייתה כל דרך או אפשרות להגיש עזרה. ניצמדנו לזחלים של הטנק, המתנו מספר שניות וזינקנו, אני לתא הנהג והשאר לתוך הצריח, בטנק לא היה איש, הכל היה מרוסק וגזים מרעילים מלאו את החלל. איש כנראה לא הבחין בנו, שכן לא ירו עלינו, התחלתי לבדוק מהם הסיכויים שאותו כלי מפויח שפניו כלפי צפון יוכל להוציא אותנו. מערכת החשמל הייתה תקינה, הבלמים היו תקינים, סיכויים קלושים אך בכל זאת סיכוי שאוכל להניע אותו.

ההפגזות והיריות בשטח באו גליט גליט, השיטה הייתה לחכות להרעשה רצינית ואז לנסות להניע ולצאת על מנת שלפחות לא ישמעו אותנו שכן אם הטנק יניע ולא יוכל לנוע אוכל לדומם אותו ואולי לא יבחינו ולא ישמעו.

ובאמת באחת ההרעשות, לחצתי על המתנע, הטנק הניע, הכנסתי להילוך והטנק לא איכזב הוא זינק קדימה ויצאנו מהמארב. ההרגשה הוקלה בהרבה אלא שפנינו צפונה והרי כוחותינו בדרום. מוזס צועק לי מהצריח לחזור, אני מסתובב אצל הטנק 180 מעלות, מדביק את שתי הרגליים לדושח הגז, חצי גוף בחוץ (הפריסקופים היו מנופצים) ונדמה לי שהטנק מרחף מעל הכביש אנו חולפים על פני הטנקים הבוערים וחוצים את המארב שעד כה לא הצליח כל כלי שהוא לעבור דרכו, אותו מארב בו שכבנו ארבעתנו קרוב ל-4 שעות. הטנק דהר בכל כוחו מכל כלי שרק אפשר היה ירו עלינו, עד שהתרחקנו, עד שהגענו, לכוחותינו והרבה יותר מזה - עד שניצלנו.

ב-6 באוקטובר בשעה 2.00 עזבתי את הבית מכונאי טנקים, טמל טכני, במשך כל שרוחי בצה"ל עבדתי למען טנקים אלה, הפעם נתנו הם לי את הכל.